

יָזִיר - לשון הווה ד. < "אֲשֶׁר יִזְיֹר לָהּ" - "דִּנְזִיר" (ח"נ דִּנְזִיר) קָדָם ה". יא"ר גרס "דִּנְזִיר" כמשפט הלשון, בבנין הפעיל. אך בשאר כתבי היד המדויקים גרסו "דִּנְזִיר" בלשון הווה - אשר יזיר לה' - "שהוא נזיר לפני ה'" כדי לשלול מטעות כאילו האדם פועל על הקב"ה "אשר יעשה את ה' נזיר", אלא הוא נזיר לפני ה', לשלילת המחשבה שהנזירות היא לצורך ה' - כמו לעיל "לְהַזִּיר לָהּ".¹¹³

גדל - לשון ציווי, ה. < "גִּדְלָהּ פָּרַע" - "יִרְפִּי פִּירוּעַ". בדפוסים המצויים "גִּדְלָהּ" מתורגם כטעמי המקרא "מִרְפִּי" לשון הווה, וכן הוא במיוחס ליונתן "קִדְּשׁ יְהִי מִרְבָּה פָּרוּעַ" - ולפי דרכם המילה יְהִי מוסבת על גִּדְלָה - כלומר - קדוש, (ו)יהי מגדל פרע שער ראשו, כי אחרת חסר לשון הציווי.¹¹⁴ אבל הנכון הוא "יִרְפִּי" לשון ציווי - וכן מורים הטעמים, שהמילה "יְהִי" מוסבת למעלה על "קִדְּשׁ" - "קִדְּשׁ יְהִי" (וציווי נוסף): גִּדְלָה פָּרַע שְׁעַר רֹאשׁוֹ.¹¹⁵ ואולי הפירוש לנוסח הדפוסים: קדוש יהיה בכך שמגדל פרע שער ראשו, ולכן תרגם "מִרְפִּי" כי הבינו את "גִּדְלָה" כצורת מקור בהווה, ולא כציווי.

ו, ו. כָּל יְמֵי הַזִּירוּ לָהּ עַל נֶפֶשׁ מֵת לֹא יָבֹא
כָּל יוֹמִין דִּנְזֹר קָדָם ה' עַל נֶפֶשׁ דְּמִיתָא לֹא יֵיעוּל

כָּל יְמֵי - כָּל
יוֹמִין וְלֹא כָּל יוֹמִי יוֹמִי כְּגוֹן, "וַיְהִי כָּל יְמֵי אָדָם" (בר' ה ה) "וַהֲוֹ כָּל יְמֵי אָדָם". אבל כאן "כָּל יְמֵי" משמעה כל זמן ש - ובזה מתורגם יוֹמִין. וכן "כָּל יְמֵי אֲשֶׁר יִשְׁכֵּן הָעֵנָן" (במ' ט יח) "כָּל יוֹמִין דְּשָׁרִי עֲנָא", עיין שם.

ו, ז. לְאֶבְיוֹ וּלְאִמּוֹ לְאֶחָיו וּלְאֶחָתוֹ לֹא יִטְמָא לָהֶם בְּמָתָם כִּי נִזְרָא אֱלֹהֵיוֹ עַל רֹאשׁוֹ
לְאֶבְיוֹהִי וּלְאִמּוֹהִי לְאֶחָיו וּלְאֶחָתִּיהִי לֹא יִסְתָּאֵב לָהוֹן בְּמוֹתָהוֹן אֲרִי נִזְרָא (ח"נ: כָּלִילָא)
דְּאֱלֹהֵיהִי עַל רִישִׁיהִי

נִזְרָא של נזיר ושל כהן גדול במקצת נוסחים גרסו "נִזְרָא אֱלֹהֵיוֹ" - "כָּלִילָא דְּאֱלֹהֵיהִי", כמו "נִזְרָא הַקֹּדֶשׁ" (שמ' לט ל) "כָּלִילָא דְּקוֹדֶשׁא", "נִזְרָא שְׁמֵן מְשַׁחַת אֱלֹהֵיוֹ" (ויק' כא יב) "כָּלִיל מְשַׁח רְבוּתָא", וכן המיוחס ליונתן "כָּלִילָא דְּאֱלֹהֵיהִי עַל רִישִׁיהִי". אבל מפרשי התרגום קיימו נוסח "נִזְרָא אֱלֹהֵיוֹ" - "נִזְרָא דְּאֱלֹהֵיהִי" שברוב הנוסחים ובתאג', ומשני טעמים: ראשית, דרכו

גדל פרע, גידולו יהיה קדוש. אי מה קדוש תופס את דמיו והוא יוצא לחולין אף שער נזיר כנז מי קרינו קִדְּשׁ - קדוש קרינו. וברש"י: "להכי קרינו קדוש למעוטי דמיו שאין דין קדושה עליו. קִדְּשׁ משמע שם קדושה קדוש משמע הוא קדוש". אבל אין לומר שאונקלוס מתרגם תמיד כקרי ראה ביאורנו לפסוק "אשר לא יעדה" (שמ' כא ג), אלא בהתאם להלכה.

¹¹³. "מרפא לשון".

¹¹⁴. כלומר, נכון יותר היה לומר - קדוש יהיה, ועליו לגדל פרע שער ראשו.

¹¹⁵. "באורי אונקלוס".